

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2524-2525/2543

พนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดสืคิ้วโจทก์ นายสลิค กองขุนทดจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1304 (, ป.วิ.อ. มาตรา 226, ป.ร.บ.ว่าด้วยการหวงห้ามที่ดินรกร้างว่างเปล่าอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน พ.ศ.2478 มาตรา 5, ป.พ.พ. มาตรา 1304

ย่อ / หลักกฎหมาย

ที่ดินที่จะต้องออกเป็น พ.ร.ฎ. และประกาศราชกิจจานุเบกษา ก่อนขึ้นทะเบียนเป็นที่
สาธารณประโยชน์ตาม พ.ร.บ. ว่าด้วยการหวงห้ามที่ดินรกร้างว่างเปล่าอันเป็นสาธารณสมบัติของ
แผ่นดิน พ.ศ. 2478 มาตรา 5 จำกัดเฉพาะ ที่ดินรกร้างว่างเปล่าตาม ป.พ.พ. มาตรา 1304 (1)
เท่านั้น แต่ที่ดินพิพาทเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินตาม ป.พ.พ. มาตรา 1304 (2) ไม่มีกฎหมาย
บังคับให้ต้องขึ้นทะเบียนและออกเป็น พ.ร.ฎ. แต่อย่างใด แม้หนังสือที่นายอำเภอมีไปถึงสารวัตร
ใหญ่มิได้ปิดอากรแสตมป์ตามประมวลรัษฎากร ไม่อาจใช้เป็นพยานหลักฐานในคดีแพ่งได้ก็ตาม แต่
ไม่มีบทกฎหมายใดห้ามมิให้รับฟังเอกสารเช่นนั้นเป็นพยานหลักฐานในคดีอาญาด้วย ศาลย่อม
รับฟังเอกสารดังกล่าวได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 226

คำพิพากษา

คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลชั้นต้นพิจารณาพิพากษาร่วมกัน โจทก์ทั้งสองสำนวนฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตาม ป. ที่ดิน มาตรา ๘ ตรี, ๙, ๑๐๘, ๑๐๘ ทวิ บวกโทษจำคุกที่รอกการลงโทษไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๑๑๕๐/๒๕๓๓ ของศาลชั้นต้นเข้ากับโทษสำนวนแรก นับโทษในสำนวนแรกต่อจากโทษในสำนวนหลัง และมีคำสั่งให้จำเลยและบริวารออกไปจากที่ดินดังกล่าว จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้บวกโทษ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตาม ป. ที่ดิน มาตรา ๙, ๑๐๘ ทวิ วรรคสอง การกระทำของจำเลยเป็นความผิด ๒ กระหนง จำคุกกระหนงละ ๑ ปี รวมจำคุก ๒ ปี จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวน เป็นประโยชน์แก่การพิจารณาคดีอยู่บ้าง ลดโทษให้ตาม ป.อ. มาตรา ๗๘ หนึ่งในสี่ คงจำคุก ๑ ปี ๖ เดือน บวกโทษจำคุก ๑ ปี ที่รอกการลงโทษไว้ในคดีหมายเลขแดงที่ ๑๑๕๐/๒๕๓๓ ของศาลชั้นต้น เป็นจำคุก ๒ ปี ๖ เดือน ให้จำเลยและบริวารออกจากที่ดินที่ยึดถือครอบครอง จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ พิพากษายืน จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาพิเคราะห์แล้ว ตามที่จำเลยฎีกาว่า การประกาศกำหนดให้ที่ดินทุ่งป่าไผ่ห้วยนาตงเป็นที่สาธารณประโยชน์มิได้ดำเนินการตาม พ.ร.บ. ว่าด้วยการหวงห้ามที่ดินรกร้างว่างเปล่าอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน พ.ศ. ๒๔๗๘ มาตรา ๕ กล่าวคือ ไม่ได้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกาและประกาศในราชกิจจานุเบกษา ที่ดินดังกล่าวจึงไม่เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินนั้น เห็นว่า ตามทะเบียนที่ดินสาธารณประโยชน์เอกสารหมายเลข ๑ มีข้อความระบุว่า ที่ดินทุ่งป่าไผ่ห้วยนาตงเป็นที่ดินที่ราษฎรในตำบลบ้านเก่าใช้เก็บผักหักฟืน และเป็นการเลี้ย้งสัตว์ร่วมกันมาเป็นเวลาช้านานนับร้อยปี ดังนั้น ที่ดินดังกล่าวย่อมเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๓๐๔ (๒) ส่วนที่ดินที่จะต้องออกเป็นพระราชกฤษฎีกาและประกาศในราชกิจจานุเบกษา ก่อนขึ้นทะเบียนเป็นที่สาธารณประโยชน์ ตาม

พ.ร.บ.ว่าด้วย การหวงห้ามที่ดินรกร้างว่างเปล่าอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน พ.ศ. ๒๔๗๘ มาตรา ๕ นั้น จำกัด เฉพาะที่ดินรกร้างว่างเปล่าตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๓๐๔ (๑) เท่านั้น แต่ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๓๐๔ (๒) ไม่มีกฎหมายบังคับให้ต้องขึ้นทะเบียนและออกเป็นพระราชกฤษฎีกา แต่อย่างใด ที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ วินิจฉัยว่า ที่ดินทุ่งป่าไผ่ห้วยนางเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ศาลฎีกาเป็นพ้องด้วย ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้น ส่วนที่จำเลยฎีกาว่า การที่นายละมุล นายอำเภอด่านขุนทดมีหนังสือถึงสารวัตรใหญ่สถานีตำรวจภูธร อำเภอด่านขุนทดให้ดำเนินคดีแก่ จำเลย โดยมอบอำนาจให้นายชนะ กำนันตำบลบ้านเก่าเป็นผู้ไปร้องทุกข์ต่อ พนักงานสอบสวน แต่ เอกสารดังกล่าวไม่ได้ปิดอากรแสตมป์ การมอบอำนาจจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย นายชนะไม่มีอำนาจ ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนนั้น เห็นว่า แม้หนังสือที่นายอำเภอด่านขุนทดมีไปถึงสารวัตรใหญ่ สถานีตำรวจภูธรอำเภอด่านขุนทดได้ปิดอากรแสตมป์ตามประมวลรัษฎากร ไม่อาจใช้เป็น พยานหลักฐานในคดีแพ่งก็ตาม แต่ไม่มี บทกฎหมายใดบัญญัติห้ามมิให้รับฟังเอกสารเช่นนั้นเป็น พยานหลักฐานในคดีอาญาด้วย ศาลฎีกาย่อมรับฟังเอกสารดังกล่าวได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๖ พิพากษาแก้เป็นว่า จำนวนแรกลงโทษจำคุก ๑ ปี และปรับ ๑๐,๐๐๐ บาท จำนวนหลัง จำคุก ๔ เดือน และปรับ ๖,๐๐๐ บาท คำให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวนของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การ พิจารณาคดีอยู่บ้างเป็นเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตาม ป.อ. มาตรา ๗๘ หนึ่งในสี่ จำนวนแรก จำคุก ๙ เดือน และปรับ ๗,๕๐๐ บาท จำนวนหลังจำคุก ๓ เดือน และปรับ ๔,๕๐๐ บาท รวมจำคุก ๑๒ เดือน และปรับ ๑๒,๐๐๐ บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด ๓ ปี ให้คุม ความประพฤติจำเลยโดยให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติทุก ๓ เดือน ต่อครั้ง มีกำหนด ๒ ปี ตาม ป.อ. มาตรา ๕๖ หากจำเลยไม่ชำระค่าปรับให้บังคับตาม ป.อ. มาตรา ๒๙, ๓๐ คำขอของโจทก์ที่ให้บวกโทษจำคุกในคดีอาญามีเลขแดงที่ ๑๑๕๐/๒๕๓๓ ของศาลชั้นต้น เข้ากับโทษในจำนวนแรกให้ยก นอกจากที่แก้คงให้เป็นไป ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๑.

องค์คณะ

กำพล ภู่อสุตแสง · วสันต์ สร้อยพิสุทธิ์ · สุรชาติ บุญศิริพันธ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2524-2525/2543>